

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Paweł Wiliński

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 września 2022 r.

zażalenia skazanego P.R.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. akt III KO 87/22

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II AKa 33/18,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 54/17,

wobec jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W osobiście złożonym wniosku zatytułowanym „Skarga nadzwyczajna” skazany wniósł o wznowienie prawomocnie zakończonych postępowania. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że w związku z prowadzonym w jego sprawie

postępowaniem doszło do popełnienia przestępstwa, którego mieli dopuścić się funkcjonariusze Policji z K. wymuszając na nim przemocą złożenie obciążających go wyjaśnień. Wskazał też, że w tej sprawie w Prokuraturze Rejonowej w D. toczyło się postępowanie o sygn. akt PR 1 Ds. [...], zaś obecnie toczy się kolejne. Skazany opisał także okoliczności tego zdarzenia jak również przedstawił swoje zastrzeżenia co do prawidłowości procedowania przez sąd pierwszej instancji oraz poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych w sprawie o zarzucane mu przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. W kolejnych pismach skarżący powielał swoje argumenty, jak również podnosił m.in., że przyznaje się do przestępstwa nieumyślnego spowodowania śmierci, nie zaś do zabójstwa (pismo z dnia 22 sierpnia 2022 r.), jak również wskazał, że dysponuje wiedzą o okolicznościach popełnienia przez innego osadzonego przestępstwa z art. 200 § 1 k.k., o czym zawiadomił z własnej inicjatywy prokuraturę i jest informatorem organów ścigania w tej sprawie (pisma z: 20 października 2022 r., 16 marca 2023 r.).

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2023 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt III KO 87/22 w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skarżącego wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że kwestia rzekomego wymuszenia na P.R.– przez prowadzących z nim czynności policjantów – obciążających go wyjaśnień była uprzednio rozważana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu, które prawomocnie zakończyło się odmową przyjęcia wniosku skarżącego o wznowienie (wobec oczywistej bezzasadności - postanowienie SN z dnia 31 marca 2022 r., III KO 13/22, utrzymane w mocy postanowieniem SN z dnia 11 maja 2022 r., III KZ 23/22). Dostrzeżono przy tym, że w aktualnym postępowaniu skarżący nie podał żadnych nowych argumentów w tym zakresie poza wskazaniem, iż w wyniku jego zawiadomienia o tym przestępstwie organów ścigania prokurator wydał postanowienie. Podkreślono również, że podawane we wniosku o wznowienie okoliczności, wbrew temu o czym przekonuje skarżący, dowodzą, iż nie doszło do popełnienia przestępstwa w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym. Z dołączonego do akt postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 21 listopada 2022 r., sygn. akt [...] jednoznacznie wynika, że odmówiono wszczęcia śledztwa m.in. w sprawie– wobec jednoznacznego, należycie umotywowanego stwierdzenia, iż

czynu, którego zaistnienie stara się wykazać P.R. nie popełniono. Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 6 marca 2023 r., sygn. II Kp 1071/22 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa.

W zaskarżonym postanowieniu stwierdzono także, że podstawy do wznowienia postępowania nie mogły również stanowić pozostałe argumenty skazanego dotyczące oceny materiału dowodowego, poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych czy wreszcie związane z jego aktualną postawą. Z uwagi na te okoliczności zdaniem Sądu Najwyższego osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył skazany. W piśmie tym zwrócił wyłącznie uwagę na fakt „*odwołania się od decyzji w sprawie sygn. [...]*” o czym jak przekonuje, Sąd Najwyższy rozpoznający wniosek o wznowienie postępowania miał nie być poinformowany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie jest zasadne.

Podważając trafność rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2023 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, skarżący nie wykazał powodów, dla których decyzję w tym przedmiocie trzeba by uznać za wadliwą. Z zażalenia skazanego wynika jedynie to, że nie zgadza się on z decyzją prokuratora odmawiającego wszczęcia śledztwa w sprawie o przestępstwo popełnione na szkodę skazanego, czego dowodem ma być złożone przez niego zażalenie. Rzecz w tym, że kwestia ta choć znana Sądowi Najwyższemu, o czym przekonuje przecież treść postanowienia wydanego w sprawie III KO 87/22, nie ma żadnego znaczenia dla oceny skuteczności powołania się przez skazanego na podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Przepis ten wymaga bowiem wykazania faktu popełnienia przestępstwa i możliwości jego wpływu na wydany wyrok. Tymczasem wniosek skazanego nie spełniał już pierwszego ze wskazanych warunków.

Sąd Najwyższy w zaskarżonym orzeczeniu prawidłowo dostrzegł, że podstawą wniosku o wznowienie postępowania nie mogą być sugestie skarżącego, iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa. Zgodnie z treścią art. 541 § 1 k.p.k. czyn, którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony

prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 lub w art. 22 k.p.k. Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa (aktualnie prawomocne po decyzji Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 marca 2023 r., sygn. akt II Kp 1071/22) wydane na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie mieści się w katalogu decyzji odmownych, który został zawarty w art. 541 § 1 in fine k.p.k., ani nie zawiera „ustalenia przestępstwa”, o którym mowa w tym przepisie.

Zgodzić się też należy ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, odnoszącym się do oczekiwanej przez skazanego kontroli sposobu prowadzenia postępowania przez sąd orzekający w sprawie i ustalonych w nim faktów. Z uwagi na brak zarzutów skarżącego dotyczących zagadnień omawianych w tym fragmencie skarżonego orzeczenia, rozważania należało ograniczyć jedynie do wyrażonego wcześniej stwierdzenia.

W konsekwencji tych okoliczności, skarżona decyzja o odmowie przyjęcia wniosku jest w tej sprawie w pełni zasadna.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[ms]